

CATRE : CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

DOAMNEI PRESEDINTE ALINA NICOLETA GHICA

PRIVESTE : DOSAR NR. 64634/3/2011,
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A IV- A CIVILĂ

STIMATA DOAMNA PREȘEDINTE,

Subsemnatul **Remus Truică**, domiciliat în comuna Snagov... județul Ilfov, in temeiul art. 97, 99 si 99¹ din legea nr. 303/2004 privind statutul judecatorilor si procurorilor, raportat la dispozitiile art. 40 lit f., art. 65 si urm. din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, va solicit sa efectuati verificarile care se impun cu privire la gravele abateri de la conduita corespunzatoare a magistratului Daniela Ileana Tanasescu, reaua credinta si neglijenta grava in solutionarea dosarului nr. 64634/3/2011, al Tribunalului Bucuresti – Sectia a IV-a Civila, demararea unei anchete cu privire la modul de solutionare a acestui dosar si sa luati toate masurile prevazute de lege pentru sanctionarea judecatorului Diana Ileana Tanasescu.

MOTIVARE

In temeiul sentinței civile nr. 2102/25.11.2011 pronunțate de Tribunalul București – Secția a IV - a Civilă in dosarul nr. 64634/3/2011, judecator Daniela Ileana TANASESCU, subsemnatul a fost obligat de catre instanta de judecata sa inapoieze pe minorele Truica Maria si Truica Natalia catre mama acestora, cu resedinta in insulele Saint Martin, Domaine de la Baie Nettle nr. 10, Franta, retinandu-se in mod abuziv, nelegal si neintemeiat ca subsemnatul as fi savarsit fapta de rapire internationala de copii.

Sentința civilă nr. 2102/25.11.2011 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IV a Civilă este netemeinică, nelegală, abuziva, reprezinta cel puțin o grava eroare judiciara, asa cum vom expune in cele ce urmeaza:

Soluția pronunțată de Tribunalul Bucuresti nu a ținut seama de interesul superior al minorelor, de voința și dorința minorelor și de faptul că acestea se împotrivesc trimerii lor în

Insula Saint Martin, iar potrivit constatărilor făcute de psihologul care a participat la audiere dispun de discernământul necesar pentru a se ține seama de opinia lor.

Legislația de dreptul familiei consacră principiul respectării interesului superior al copilului minor în toate circumstanțele. Astfel, potrivit art. 2 alin. 2 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului: „Principiul interesului superior al copilului este impus inclusiv în legătură cu drepturile și obligațiile ce revin părinților copilului, altor reprezentanți legali ai săi, precum și oricăror persoane cărora acesta le-a fost plasat în mod legal.

„(3) Principiul interesului superior al copilului va prevala în toate demersurile și deciziile care privesc copiii, întreprinse de autoritățile publice și de organismele private autorizate, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești”.

Acest principiu este preluat de legislația noastră din Convențiile internaționale semnate și ratificate de România, care au devenit parte din dreptul intern, cum ar fi în principal Convenția cu privire la apărarea drepturilor copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la data de 20 noiembrie 1989 și ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, precum și Convenția asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, adoptată la data de 29 mai 1993 și ratificată de România prin Legea nr. 84/1994.

Pentru verificarea acestui aspect, prin încheierea pronunțată în data de 3.11.2011, judecatorul Diana Ileana Tanasescu a încuviințat audierea minorelor, astfel încât magistratul investit cu soluționarea prezentei cereri să cerceteze în mod direct și să se convingă ex proprio sensibus dacă o eventuală înapoiere a copiilor pe insula Saint Martin corespunde sau nu voinței minorelor și dacă satisface principiul respectării interesului superior al copilului care este preeminent oricăror altor interese, chiar și ale părinților.

La momentul la care a încuviințat această probă, instanța de fond a apreciat că audierea directă a minorelor – subiecte ale răpirii – reprezintă o probă utilă, pertinentă și concludentă pentru soluționarea cauzei. Instanța de fond a considerat că în raport de opinia și voința exprimată de acestea urmează să aprecieze dacă va face sau nu va face aplicarea textului de excepție prevăzut de art. 13 din Convenția de la Haga.

Audierea minorelor a fost solicitată și de pârât, fiind o probă esențială pentru soluționarea unei acțiuni cu un obiect atât de sensibil, cu atât mai mult cu cât din modul în care a fost formulată și argumentată acțiunea, la sesizarea petentei, rezultă neîndoind că Trucă Ioana – Irina dorește să se stabilească pe insula Saint Martin, locație unde vrea să își deplaseze și copiii, pe minorele Trucă Maria – Raluca și Trucă Natalia - Irina.

Astfel, din Procesul verbal întocmit de instanță și semnat și de psihologul care a asistat la audierea din 10.11.2011 au rezultat următoarele aspecte :

Minora Trucă Natalia Irina a declarat în mod expres și categoric „mi-e dor de mama, dar nu mai vreau să mă întorc niciodată în Caraibe, nici măcar în vacanță.”

Minora Trucă Maria Raluca a declarat de asemenea „Eu nu vreau să mă întorc cu mama în Caraibe, vreau să stau aici cu ambii părinți. Mie nu prea mi-a plăcut în Caraibe...”

În consecință, declarațiile ambelor minore au fost ferme în sensul că nu vor să se întoarcă în Caraibe.

În aceste condiții, se impunea ca tribunalul să facă aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Convenție întrucât minorele se împotrivesc la înapoierea lor în Caraibe. Instanța de fond în mod nelegal nu a ținut seama de acest lucru și de voința minorelor.

Raportul de evaluare psihologică întocmit de psiholog în urma sesiunii de audiere a minorelor a conchis că deși minorele au 7 ani, acestea au suficient discernământ, deci pot conștientiza și filtra prin propriile simțuri / abilități psihice situația lor familială și personală. De altfel, minora Trucă Natalia – Irina a menționat expres la audiere: „...mama și tata nu se înțeleg bine și nu pot locui împreună”.

Într-o speță similară, Curtea de Apel București a statuat că nu se poate dispune înapoierea minorului în astfel de situații și că trebuie să se țină seama de opina copilului – decizia civilă nr. 655/30 mai 2011.

Ca și în speța respectivă, și în prezenta cauză minorele sunt bine integrate în comunitatea comunei Snagov, în familia lor, cu tată, bunici, verișori și prieteni, se simt confortabil și sigur la școala din România, astfel încât trebuia ca instanța de fond să țină cont de opinia acestora și să constate că înapoierea lor nu este în interesul superior al copilului. Până la clarificarea situației familiale a părinților și până la pronunțarea unei hotărâri definitive și irevocabile referitoare la încredințarea copiilor, vă solicităm să aveți în vedere că interesul superior al copiilor este ca acestea să își mențină actuala situație de fapt, care le asigură confortul psihic necesar unei dezvoltări armonioase atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic.

În mod inexplicabil și surprinzător, Tribunalul București a lipsit de eficiență opinia și voința minorelor exprimate cu ocazia audierii lor directe de către instanță, în prezenta procurorului și a unui psiholog, care au semnificația juridică a unei veritabile împotriviri la înapoiere, conform dispozițiilor art. 13 alin. 2 din Convenția de la Haga.

Astfel, fără nici un suport științific sau probator, în contradicție cu raportul de evaluare al psihologului și cu opinia reprezentantului Ministerului Public exprimată la termenul la care pricina a rămas în pronunțare, instanța de fond a înlăturat declarațiile minorelor, cu motivarea că acestea „au arătat că nu doresc să se întoarcă în Saint Martin, fără a expune un motiv rațional și pertinent.” (!?)

Tribunalului București i s-au părut „neconvingătoare” argumentele exprimate de fete în sensul că „ambele minore au invocat aceleași motive pentru care se opun înapoierii și anume existența

unui singur anotimp in Insulele Caraibe, fără a putea preciza care este acesta, lipsa zăpezii și faptul că școala era plictisitoare.”

Instanța de fond nu a dat eficiență valorii probatorii a declarațiilor fetițelor, pe care le-a înlăturat ca ne semnificative in contextul probatorului administrat pe baza căruia și-a întemeiat soluția, întrucât „a ajuns la concluzia că pârâtul le-a indus ideea refuzului de a se întoarce in Saint Martin, la mamă” (?!)

Judecatorul Diana Ileana Tanasescu, dand dovada de rea credinta, și-a întemeiat această concluzie pe o serie de prezumții construite pe sistemul deducție – inducție, plecând de la premisa că „ambele fetițe au invocat aceleași motive de neînapoiere, aproximativ in aceeași termenii”, că „din faptul că minorele au răspuns in mod autentic și spontan întrebărilor puse de tribunal, rezultă că cele relevate de ele cu ocazia audierii, denotă cu claritate influența pe care pârâtul a exercitat-o asupra minorelor după răpire, personal, in cadrul discuțiilor purtate cu acestea și prin cadourile oferite, precum și prin intermediul învățătoarei copiilor, pentru a le induce opoziția la înapoierea in Saint Martin, astfel încât opinia minorelor nu este exprimată in mod liber și conștient.” (?!)

Deși le-a citat in considerentele hotărârii, în mod nejustificat judecatorul Tanasescu a înlăturat constatările psihologului specialist in psihologie infantilă care a asistat la audierea minorelor și ale cărui concluzii au relevat că „minorele dispun de discernământ in conformitate cu vârsta cronologică”, că ”au răspuns autentic și spontan întrebărilor puse de tribunal, că au fost relaxate și cooperante in timpul audierii și și-au motivat dorintele in funcție de ce simțeau”. Așadar, psihologul nu a confirmat nici un moment că minorele ar fi fost influențate și că răspunsurile lor nu ar corespunde cu ceea ce doresc ele cu adevărat. În aceste condiții, este mai mult decât surprinzătoare concluzia instanței de fond, care își depășește atribuțiile și se substituie până și psihologului pe care chiar ea l-a solicitat. Astfel, instanța de fond a reținut cu un vădit subiectivism că faptul că minorele dispun de discernământ in conformitate cu vârsta lor cronologică nu face ca acest discernământ să fie absolut și nu face să se țină seama de opinia minorelor , ci că au discernământul unui copil în vârstă de 7 ani.” (?!)

Soluția Tribunalului este cu atât mai surprinzătoare cu cât la momentul dezbaterilor, reprezentantul Ministerului Public – care de asemenea, a participat alături de instanță și psiholog la audierea minorelor, a pus concluzii de respingere a acțiunii, cu argumentul că înapoierea minorelor în insula Saint Martin nu corespunde voinței și interesului superior al minorelor vizate în mod direct de această procedură.

Cu toate acestea, judecatorul Tanasescu nu a ținut cont de opinia exprimată de minore cu prilejul audierii, ignorând dorința acestora de a rămâne in România alături de tatăl lor (!!!). La pronunțarea sentinței civile nr. 2102/25.11.2011 instanța a înlăturat din materialul probator concluziile audierii minorelor consemnate in Procesul verbal din data de 10.11.2011, pronunțând în acest fel o soluție lipsită de suport legal și factual și nesocotind opinia și interesul superior al minorelor care țin de esența acestei proceduri.

Instanța nu a luat nici un moment în calcul faptul că minorele sunt niste fetițe de 7 ani, gemene, care au trăit nedespărțite până la aceasta vârstă și care sunt genetic structurate să empatizeze în mod special. De aceea este explicabil că acestea au răspuns într-un mod similar, cu aproximativ aceleași cuvinte, fiind inerentă influențarea reciprocă și comunitatea de trăiri la această vârstă. Judecătorul fondului nu a ținut seama de particularitățile unor copii gemeni. Este cunoscut faptul că din punct de vedere al psihologiei lor, gemenii împărtășesc o legătura diferită, specială, față de frații obișnuiți. De aceea ei răspund adesea în același mod, dacă unul din ei va simți o frică nefondată și inexplicabilă, o va simți și celălalt, după cum dimpotrivă, plăcerea unuia este și a celuilalt.

Judecătorul nu numai că nu a ținut seama de aceste particularități ale unor copii gemeni, dar nu a ținut seama nici de rapoartele autorităților care îi atrăgeau atenția asupra acestor particularități și nici nu a solicitat opinia vreunui alt specialist sau unei alte autorități în cazul în care nu era lămurită prin rapoartele autorității tutelare și ale direcției pentru protecția copilului. Sub acest aspect, dacă avea nelămuriri putea solicita explicații suplimentare chiar psihologului care a participat la audierea minorelor și pe care chiar instanța l-a desemnat. Judecătorul fondului a înlăturat toate probele și și-a fundamentat hotărârea pe propriile speculații, lipsite de orice suport științific, dând dovada cel puțin de o gravă neglijență..

Instanța a ignorat faptul că reacția minorelor nu a fost una ezitantă și nici echivocă, ci fetițele au „răspuns spontan și autentic”. Copiii nu au fost tensionați și nici inhibați de prezența magistraților, ci au avut un comportament relaxat și cooperant, dovadă că răspunsurile nu au fost în nici un fel influențate sau modificate, ci „fetițele și-au motivat dorințele în funcție de ce simțeau” după cum a remarcat chiar psihologul care a asistat la audiere.

Prin hotărârea pronunțată și prin modul subiectiv în care și-a motivat soluția, judecătorul Tanasescu a dovedit un atașament profund și nepermis față de susținerile mamei, pornind de la premisa că toate susținerile sale sunt de plano întemeiate, fără a mai fi necesară vreo probațiune, și respingând în mod ostentativ orice susținere și orice probă care ar fi putut fi favorabilă tatălui.

Judecătorul Tanasescu a demonstrat în acest fel că nu a fost interesată la modul real de opinia fetițelor ci doar de o probă pe care să susțină soluția de admitere a acțiunii de răpire internațională de copii. O dovadă în acest sens este chiar faptul că, fiind nemulțumită de declarațiile copiilor, instanța de fond a înlăturat valoarea acestei probe, pe care a expediat-o cu un argument ce lasă o marja largă de apreciere și anume că „minorele nu prezintă vârsta și gradul de maturitate care fac necesar a se ține seama de opinia lor, nefiind incidente prevederile art. 13 alin. 2 din Convenția de la Haga.”

Așa cum am menționat anterior, instanța prin încheiere interlocutorie a încuviințat audierea minorelor apreciind că deși au 7 ani trebuie să se țină de opinia acestora, invocând în acest sens dispozițiile convențiilor internaționale pentru apărarea drepturilor copilului. În aceste condiții,

este nelegală soluția instanței de fond de a nu ține seama în considerentele hotărârii de opinia fetițelor, în felul acesta ajungându-se la situația absurdă în care revine asupra propriei măsurii.

În acest fel, în mod deliberat, instanța de fond a nesocotit chiar voința liber și răspicat exprimată a minorelor Truică Natalia –Irina și Truică Maria – Raluca și, implicit, interesul superior al acestora, pronunțând în acest fel o hotărâre netemeinică și nelegală

Un clasic al dreptului spunea că „Acolo unde legea se îndepărtează de bunul-simț, dreptul pozitiv devine un ambalaj inutil al abuzului de putere.”

Mutatis mutandis, acolo unde deciziile justiției se îndepărtează de scopul pentru care au fost concepute și sfidează bunul simț, ele devin instrumentul abuzului de drept, iar justiția se transformă în injustiție.

În mod greșit instanța a reținut că pârâtul nu a făcut dovada reședinței obișnuite a familiei în România, în condițiile în care nu a încuviințat în favoarea acestuia proba cu interogatoriul și proba cu martori.

Asa cum rezulta din inscrierile existente la dosarul cauzei, instanța a respins în mod greșit proba cu martori și interogatoriu solicitată de pârât pentru a demonstra aspectele legate de reședința obișnuită, dar și aspectele legate de situațiile de excepție prevăzute de art. 13 din CONVENȚIA ONU din 20 noiembrie 1989 cu privire la drepturile copilului, asa cum a fost ratificata prin legea nr. 18/1990.

În felul acesta, judecătorul fondului, Daniela Ileana Tanasescu, nu a administrat întreg probatoriul care ar fi putut clarifica toate aspectele speței, pronunțând astfel o hotărâre netemeinică și nelegală.

La termenul de propunere a probelor, subsemnatul a solicitat și proba cu martori și interogatoriu, teza probatorie fiind legată de reședința obișnuită, precum și de situațiile de excepție vizate de art. 13 din Convenție.

La termenul din 3.11.2011, instanța a încuviințat doar proba cu înscrisuri și proba cu audierea minorelor, probă care a fost dispusă a fi administrată la data de 10.11.2011.

Prin sentința civilă nr. 2102/25.11.2011 instanța a admis acțiunea formulată de reclamantul Ministerul Justiției în calitate de reprezentant al Irinei Truică, și a reținut în considerentele hotărârii că probele administrate de pârât nu fac dovada suficientă că anterior deplasării reședința obișnuită a minorelor se afla în România, la Vila Snagov, iar nu în insula Saint Martin.

Pentru a decide astfel, instanța a procedat la o analiză în concret a noțiunii de reședință obișnuită, verificând pe baza probelor pe care le-a încuviințat și administrat realitatea susținerilor pârâtului în sensul că reședința obișnuită a minorelor anterior deplasării s-a aflat în România, județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, strada Florilor nr. 154.

Instanța a comis, *ab initio*, o eroare de judecată încălcând dispozițiile art. 1169 din Codul Civil Cuza – în vigoare la momentul judecării („*Cel care face o propunere înaintea judecării trebuie să o dovedească*”) și a pornit de la premisa că nu reclamanta, ci pârâtul trebuie să facă dovada reședinței obișnuite a minorelor, în raport de care se stabilește caracterul licit sau ilicit al deplasării acestora din România.

Astfel, instanța reține de la bun început că în intervalul septembrie 2010 – iulie 2011 reclamanta a locuit împreună cu minorele pe insula Saint Martin, unde familia Truică achiziționase un imobil, aspect de altfel, necontestat de pârât. Instanța de fond reține că această împrejurare face dovada suficientă că minorele au avut reședința obișnuită în Caraibe, fără a se mai preocupa în nici un fel să analizeze în concret dacă susținerile reclamantei sunt sau nu reale și care sunt probele administrate de reclamantă care demonstrează acest lucru. Instanța de fond a plecat de la premisa că o ședere de 10 luni pe o insulă exotica ar face dovada suficientă a reședinței obișnuite a minorelor și a **familiei** Truică.

Judecatorul Tanasescu nu s-a preocupat în nici un fel să verifice pe baza probelor administrate dacă într-adevăr familia Truică a avut reședința obișnuită în Insula Saint Martin sau dacă a fost vorba doar de o ședere temporară a soției în Insulă împreună cu minorele, împotriva voinței tatălui, cu depășirea perioadei pentru care acesta și-a exprimat acordul.

Judecatorul Tanasescu a încălcat, de asemenea, și principiul bunei credințe și cel al dreptului la apărare, inversând practic sarcina probei de la reclamantă către pârât.

Mai mult decât atât, în condițiile în care din start judecatorul Tanasescu a pornit de la o premisă greșită în sensul că pârâtul ar avea sarcina probei, nici măcar nu i-a permis acestuia să administreze toate probatoriile necesare pentru ca în final să îi reproșeze acestuia că nu și-a probat susținerile. Astfel, pe de o parte, instanța a respins ca neutile cauzei, proba cu interogatoriul și cu martori, solicitate de pârât la termenul din 3.11.2011, pentru ca ulterior, prin hotărâre, să aprecieze că pârâtul nu a reușit să facă dovada propriilor susțineri și apărări.

Fiind de la bun început „lămurită și convinsă” de susținerile reclamantei, judecatorul Tanasescu a considerat că aceste susțineri sunt corecte și nu mai este necesar să fie probate și a procedat la o analiză minuțioasă și partinică a înscrisurilor încuviințate ca probatoriu în favoarea pârâtului, pe care le-a înlăturat, rând pe rând, apreciind ca acesta nu a reușit să facă dovada reședinței obișnuite a minorelor la Vila Snagov, cu consecința că deplasarea minorelor la această adresă nu poate fi decât ilicită (!!).

Astfel:

a) Instanța de fond a înlăturat ca irelevante în contextul Convenției de la Haga din 1980 înscrisurile depuse de pârât (declarații constructor, declarații preot paroh, facturi consum utilități), apreciind că prin administrarea lor pârâtul încearcă să eludeze dispozițiile legale din materia probei testimoniale, probă care fusese respinsă la termenul de încuviințare a probelor.

Instanța ignoră însă că în materia dreptului familiei interesează domiciliul comun în fapt al soților și al copiilor, adică locul unde aceștia au locuit efectiv, iar nu domiciliul în drept. De altfel, chiar Regulamentul nr. 2201/2003 al Uniunii Europene se referă la reședință obișnuită a soților, în funcție de aceasta stabilindu-se competența instanței. **Așadar, interesează domiciliul în fapt, locul unde familia a locuit efectiv în comun.**

Practica și literatura de specialitate sunt unanime în a aprecia că ceea ce interesează în această materie este locuința efectivă și reală a familiei, iar nu domiciliul formal, atestat prin actele de stare civilă. Prin decizia Tribunalului Suprem nr. 905 din 4 iunie 1963, în CD 1963, p. 232 s-a statuat că **nu interesează dacă soții au avut făcută mutația în evidența poliției din localitatea respectivă, ci numai dacă au locuit efectiv într-o anumită localitate. Practica recentă a instanței supreme confirmă acest punct de vedere. În acest sens, prin decizia civilă nr. 51 din 11 ianuarie 2011 Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că prin "domiciliu" în sens procesual se înțelege acela pe care o persoană și l-a stabilit în fapt, în localitatea unde trăiește efectiv.**

Așadar, chestiunea reședinței obișnuite a minorelor reprezintă o chestiune de fapt care, prin urmare, poate fi dovedită cu orice mijloc de probă. Cu toate acestea, în mod inexplicabil, instanța de fond a respins solicitarea pârâtului de a i se încuviința proba cu interogatoriul pârâtei și proba cu martori și a înlăturat și înscrisurile depuse de acesta pe motiv că ar eluda dispozițiile legale din materia administrării probei cu martori. Practic prin hotărârea judecătorească a înlăturat valoarea probatorie a tuturor înscrisurilor administrate. În felul acesta pârâtul a fost pus în imposibilitatea de a proba aspectele legate de reședința obișnuit.

Instanța de fond are contradicții în propriul raționament și în propria motivare, aplicând părților un dublu standard de dreptate. Astfel, în vreme ce în cazul reclamantei, instanța a apreciat că reședința obișnuită nu se raportează la o adresă de domiciliu, ci la un teritoriu național, considerând că de vreme ce s-a aflat pe acel teritoriu o anumită perioadă de timp înseamnă că a avut acolo reședința obișnuită (lipsind de eficiența proba că în insula Saint Martin reclamanta a fost înregistrată, alături de minore, cu 11 șederi în locații diferite, respectiv în hoteluri), în cazul pârâtului dovada reședinței obișnuite devine brusc extrem de formalistă și poate fi făcută numai cu acte de stare civilă.

b) Pe de altă parte, instanța a înlăturat forța probatorie a cărții de identitate provizorii a pârâtului care atestă că acesta are reședința la Snagov, cu argumentul că acest act de stare civilă nu poate fi avut în vedere la analizarea reședinței obișnuite a pârâtului, fiind obținută *pro causa*, ulterior momentului la care reclamanta a sesizat autoritățile cu cererea de înapoiere a minorelor. În primul rând că această carte de identitate atestă în drept o situație de fapt, respectiv atestă care este domiciliul pârâtului. În al doilea rând, cartea de identitate este emisă la data de 5.09.2011, iar dosarul nr. 64634/3/2011 a fost înregistrat pe rolul instanței de judecată la data de 4 octombrie 2011. În consecință, este incorectă concluzia instanței că ar fi un document emis *pro causa*.

c) Instanța de fond a înlăturat ca irelevantă în contextul Convenției de la Haga din 1980 împrejurarea ca nici una dintre părți nu contestă că anterior lunii septembrie a anului 2010 reședința obișnuită a minorelor și a familiei Truică s-a aflat în România, la vila Snagov.

Prima instanță nu a dat eficiență nici Declarației notariale a pârâtului prin care o autoriza pe reclamantă să părăsească teritoriul României însoțită de minore, pentru o perioadă limită, de doar 45 de zile, sub rezerva repatrierii. Instanța nu a dat relevanța firească acestui înscris, în sensul că pârâtul s-a împotrivit ca minorele să rămână pe acea insulă la expirarea intervalului de 45 de zile, ci l-a interpretat deformat și trunchiat, apreciind că respectiva declarație nu face dovada că anterior deplasării în Saint Martin minorele ar fi avut reședința obișnuită la Snagov, întrucât în textul declarației nu este menționat nici un domiciliu sau reședință a minorelor sau a părinților (?!). O asemenea interpretare este nelegală și lipsită de orice temei. Declarația menționată este dată în fața unui notar public din România, iar în textul declarației se menționează că atât soții cât și minorele dețin pașapoarte românești. De asemenea, în declarație se menționează că Remus Truică este de acord ca soția sa împreună cu minorele să călătorească în Franța în perioada 13.09.2010 -30.10.2010. Nu este așadar nici un dubiu că această declarație a fost dată pentru ca soția împreună cu cele două fetițe să călătorească din România în Franța. Pârâtul a depus această probă întrucât demonstrează că deplasarea soției sale în Insula Saint Martin împreună cu fetițele a avut un caracter temporar, prelungirea șederii acesteia după data de 30.10.2010 menționată în declarație fiind făcută împotriva voinței pârâtului astfel încât în nici un caz nu se poate vorbi de stabilirea reședinței obișnuite a familiei în Insula Saint Martin.

d) Tribunalul a înlăturat și concluziile Raportului de anchetă socială efectuat de Primăria Comunei Snagov la domiciliul pârâtului, cu argumentul că acest înscris nu poate face dovada că în perioada septembrie 2010 – iulie 2011 reședința obișnuită a minorelor era în comuna Snagov (?!) și că ar fi întocmit de asemenea *pro causa*, fiind depus la dosar la un termen la care a fost lipsă de procedură cu această parte.

Și aceste concluzii ale judecătorului Tanasescu sunt eronate. Astfel, în raportul de anchetă socială se menționează că „domiciliul și reședința familiei Truică începând din anul 2003 a fost la Snagov. Din 2004 când s-au născut minorele au locuit la această adresă împreună cu părinții lor”.

Raportul confirmă faptul că fetițele au fost plecate din locuința de la Snagov temporar, în timpul vacanțelor și un anumit interval de timp în cursul anului 2011 când au fost plecate cu mama lor.

Reprezentantul Autorității tutelare, în calitatea sa de funcționar public, a verificat aceste aspecte la fața locului cu prilejul efectuării anchetei sociale și le-a menționat în raportul întocmit.

Așadar, raportul de anchetă socială confirmă faptul că reședința obișnuită a minorelor se află la Snagov și că în cursul anului 2011 au fost plecate o perioadă de timp din țară cu mama lor.

Coroborat cu celelalte probe rezultă că nu a fost stabilită o altă reședință obișnuită a familiei în cursul anului 2011 întrucât deplasarea respectivă a avut caracter temporar, pârâtul dându-și acordul pentru efectuarea acestei deplasări pe o perioadă de 45 de zile. După expirarea acestei perioade, reclamanta s-a aflat în Saint Martin împreună cu fetițele împotriva voinței pârâtului, astfel încât nu se poate vorbi de stabilirea unei alte reședințe obișnuite întrucât nu există un acrod al soților în acest sens.

e) Tribunalul a înlăturat de asemenea a înlăturat ca neconcludente Rapoartele psihologice întocmite de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Ilfov ca urmare a includerii minorelor într-un program de monitorizare și consiliere, cu argumentul că aceste demersuri au fost efectuate la solicitarea pârâtului, *pro causa*, ulterior reținerii copiilor în România.(?!)

Direcția Generală de Asistență Socială și protecția Copilului este instituția statului român care are ca rol principal și ca atribuție protejarea minorilor. Într-adevăr, pârâtul a fost cel care s-a adresat Direcției pentru Protecția Copilului datorită stării în care se găseau copiii la înapoierea lor în România, solicitând specialiștilor acestei instituții evaluarea stării copiilor. Direcția pentru protecția Copilului a acționat însă ca instituție publică, în interesul superior al copiilor, astfel încât nu se justifică înlăturarea acestor rapoarte pentru simplul fapt că această autoritate a fost sesizată de tată. Instanța de fond nu a ținut seama că aceste rapoarte relevă aspecte de o gravitate deosebită legate de starea emoțională și psihologică a copiilor în momentul în care s-au înapoiat în România și evoluția pozitivă a copiilor după întoarcerea lor și includerea în programul de monitorizare de către specialiștii Direcției pentru Protecția Copilului.

Față de toate aceste constatări ale judecătorului Tanasescu ne întrebăm, retoric, firește, ce probă ar fi putut administra pârâtul pentru a putea face dovada unei chestiuni evidente, notorii și de bun simț, și anume aceea că întotdeauna reședința obișnuită a familiei și a copiilor săi s-a aflat în România, județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, strada Florilor nr. 154.

În condițiile în care la termenul din 3.11.2011 instanța a respins solicitarea pârâtului de a-i fi încuviințată proba cu interogatoriul reclamantei și proba cu martori, și a admis în favoarea acestuia doar proba cu înscrisuri, pe care ulterior, prin hotărâre le-a înlăturat pe toate, rezultă că pârâtul era ținut să facă o *probatio diabolica* a reședinței obișnuite a familiei sale. Or, acest fapt este de neconceput, fiind evident ca instanța de fond a încălcat dreptul la apărare al pârâtului, căruia i-a negat orice posibilitate de a face proba justeței argumentelor sale, pentru ca apoi, prin hotărâre, să îl găsească vinovat de fapta de răpire a propriilor copii, pe care i-ar fi deplasat în mod ilicit în țara lor natală, România.

f) Nemulțumită de concluzia propriului raționament, care a conchis că din multitudinea probelor administrate de pârât nu rezultă faptul că acesta ar fi avut reședința obișnuită în România, la Snagov, judecătorul Tanasescu își reamintește că oricum acest aspect ar fi fost lămurit prin Ordonanța de neconciliere pronunțată de Tribunalul de Mare Instanță din Basse

Terre, Insula Saint Martin, ordonanță care are forța probantă a unei hotărâri judecătorești care nu poate fi cenzurată de instanța română nici sub aspectul recunoașterii efectelor sale pe teritoriul României, nici sub aspectul competenței instanței franceze (?!).

Si sub acest aspect, motivarea Tribunalului este contradictorie și echivocă. Astfel, pe de o parte, instanța a procedat la o analiză în concret a noțiunii de reședință obișnuită a minorelor, pentru ca în final să invoce dispozițiile ordonanței de neconciliere pronunțate de instanța insulară și să rețină că această premisă a faptei de răpire internațională de copii a fost deja lămurită de o altă instanță, aspect de natură a face inutilă analizarea ei.

Or, în speță, era esențial ca instanța să lămurească sub toate aspectele situația de fapt existentă atât la momentul deplasării pretins ilicite a minorelor în România, precum și ulterior respectivei deplasări, dar și aspectele legate de reședința obișnuită, modul de relaționare al fetițelor cu familia extinsă din România, condițiile de viață pe care tatăl lor li le oferă în această țară, existența unor riscuri care ar face ca înapoierea minorelor în Caraibe să le expună pe acestea la un pericol grav fizic sau psihic, etc...

Lămurirea tuturor acestor împrejurări de fapt ar fi fost de natură să lămurească instanța asupra incidenței în speță a dispozițiilor Convenției de la Haga privind aspectele civile ale răpirii internaționale de copii. Or, numai administrarea unui probatoriu complet ar fi fost în măsură să edifice atât instanța de fond, cât și instanța de control judiciar asupra împrejurărilor care au determinat deplasarea copiilor în România, dacă această deplasare a fost sau nu ilicită, și dacă se impune înapoierea imediată a fetițelor în Caraibe, respectiv dacă această înapoiere ar răspunde interesului superior al copilului.

Tribunalul Bucuresti – prin judecatorul Daniela Ileana Tanasescu nu a dat eficiență dispozițiilor de excepție prevăzute de art. 13 alin. 1 lit. a) și b) din Convenția de la Haga, care permit instanței să respingă cererea autorității centrale solicitante.

1. Astfel, potrivit art. 13 alin. 1 lit. a) și b) din Convenție:

“Prin excepție de la dispozițiile articolului precedent, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana, instituția sau organismul care se împotrivesc înapoierii sale stabilește:

*a) că persoana, instituția sau organismul care avea în îngrijire copilul nu exercita efectiv dreptul privind încredințarea la data deplasării sau neînapoierii, **ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoieri;***

sau

*b) că există **un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-l situeze într-o situație intolerabilă.**”*

Autoritatea judiciară sau administrativă poate, de asemenea, să refuze a dispune înapoierea copilului, dacă constată că acesta se împotrivește la înapoierea sa și că a atins o vârstă sau o maturitate care face necesar să se țină cont de opinia sa.”

Judecatorul Tanasescu a dispus înapoierea minorelor în condițiile în care din înscrisurile depuse la dosar rezultă cu una dintre fetițe suferă de o afecțiune organică pentru care zborurile cu avionul nu sunt recomandate.

Prin sentința civilă nr. 2102/25.11.2011 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IV a Civilă, instanța a admis acțiunea formulată de autoritatea centrală Ministerul Justiției în calitate de reprezentant al reclamantei Trucă Ioana – Irina și l-a obligat pe pârâțul Trucă Remus să înapoieze minorele Trucă Maria – Raluca și Trucă Natalia – Irina la ceea ce s-a considerat a fi reședința obișnuită a minorelor, situată în insula Saint Martin, Antilele Franceze.

Prin aceeași sentință, instanța a dispus ca executarea dispozitivului să aibă loc în termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a acestei hotărâri, sub sancțiunea amenzii civile în sarcina pârâtului.

În timpul procesului, în cadrul probei cu înscrisuri încuviințate în favoarea sa, pârâțul Remus Trucă a depus la dosar mai multe documente medicale care atestau faptul că în urma zborurilor transatlantice repetate cu avionul în Insula Saint Martin, la data de 19.07.2011, dr. David Lucian – medic primar ORL în cadrul Spitalului Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” (cod 03767), a diagnosticat-o pe minora Trucă Maria Raluca, cu „*disfuncție tubară catar ototubar drept*”, fiindu-i administrat tratament medicamentos anti - inflamatoriu, cu recomandarea de a evita variațiile bruște presionale (zborul cu avionul, scufundările, etc...), timp de 4-6 luni (atașăm Fișa clinică deschisă pe numele fetei, care cuprinde diagnosticul, tratamentul și recomandările medicului primar în specialitatea ORL).

Fetița a fost supusă unor controale periodice, în urma cărora s-a constatat că starea sa de sănătate nu a înregistrat ameliorări notabile. Astfel, medicul primar pediatru Mihai Craiu din cadrul Life Memorial Hospital București a dispus internarea minorei Trucă Maria – Raluca cu diagnosticul „*disfuncție tubară; rinoфарingită acută virală*”. Diagnosticul medicului specialist s-a întemeiat pe un istoric medical al minorei care este înregistrată cu antecedente de otite repetate medii, otalgie (predominant stâng) declanșate de răceli banale sau de *circumstanțe cu modificări de presiune atmosferică (scufundări subacvare, zbor cu avionul, montagne russe)* compatibile cu etiologia virală. Pe lângă tratamentul medicamentos prescris, minorei i s-au menținut aceleași recomandări, în sensul evitării modificărilor presionale bruște, de genul zborurilor cu avionul.

Or, executarea sentinței civile nr. 2102 pronunțate la data de 25.11.2011 de Tribunalul București - Secția a IV a Civilă ar avea drept consecință imediată, deplasarea minorelor în afara țării, mai precis pe Insula Saint Martin, aflată la 10.000 km de România, singurele posibilități de

deplasare în această locație fiind zborurile transatlantice, cu o durată medie de 16 ore, cu escală pe aeroporturile din Paris, respectiv Amsterdam.

Or, este evident că aceste consecințe contravin în mod fățiș indicațiilor și recomandărilor medicului specialist, punând în pericol sănătatea și integritatea fizică a unor copii lipsiți de orice posibilitate de reacție și de împotrivire.

Deși în considerentele sentinței civile nr. 2102/25.11.2011 judecătorul fondului a procedat în aparență la o amplă analiză și combatere a tuturor probelor și apărărilor susținute de pârât în cadrul litigiului, instanța a omis să se pronunțe și să dea eficiență documentelor medicale care atestă afecțiunea organică a minorei Trucă Maria – Raluca, afecțiune care împiedică înapoierea fetițelor pe insula Saint Martin, întrucât le-ar fi expus în mod conștient și deliberat unor afecțiuni de sănătate.

Avandu-se in vedere cele de mai sus, in temeiul art. 97, 99 si 99¹ din legea nr. 303/2004 privind statutul judecatorilor si procurorilor, raportat la dispozitiile art. 40 lit f. , art. 65 si urm. din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii va solicit sa efectuati verificarile care se impun cu privire la gravele abateri de la conduita corespunzatoare a magistratului Daniela Ileana Tanasescu in solutionarea dosarului nr. 64634/3/2011, al Tribunalului Bucuresti – Sectia a IV-a Civila, demararea unei anchete cu privire la modul de solutionare a acestui dosar si sa luati toate masurile prevazute de lege pentru sanctionarea judecatorului Diana Ileana Tanasescu.

09.10.2012

Trucă Remus